

Контрольна робота
студента групи КС-21
Беззубка Юлія Руслановича

Специфіка філософії еллінського та римського періодів

Антична філософія, тобто
філософія стародавніх греків і
стародавніх римлян, зародилася в 6
ст. до н. е. в Греції і проіснувала до 6
ст. н. е. (Коли імператор Юс-
тиніан закрив в 529 р. останню
грецьку філософську школу,
Платонівську Академію). Таким
чином, антична філософія
проіснувала близько 1200 років.

Перший період античної
філософії, званий еллінським, пов'-
язаний із становленням і розви-
тком грецького класичного ра-
бовласництва в 7-4 ст. до н. е.

Найбільш характерними
рисами філософської думки періоду
еллінізму були:

1. космологізм, тобто прагнення
зрозуміти сутність природи, космосу,
світу в цілому;

2. онтологізм, що вилився в тому,
що центральної філософської
проблемою стала проблема буття;

3. теоретико-пізнавальний і
життєвий оптимізм.

Епікуреїзм

Домінуючу роль серед
теоретичних джерел Епікуреова

вчення грає атомістична система
Демокріта. Головний упор Епікура,
як майже всі напрямки елініс-
тичного і пізнішого, римського
періоду, робить на етику фізики -
вчення про природу.

Епікурово розуміння випадковості не виключає, однак, притинного пояснення. Воно є скоріше осягненням певної «внутрішньої» притинного взаємозв'язку, що в поглядах на суспільство веде до виділення проблеми взаємозв'язку свободи і необхідності. Аним самим людям відкривається можливість вільного (в значенні не визначеного природною необхідністю) вибору.

Згідно з Епікуром, душа — це не щось безтілесне, а структура атомів, найтонша матерія, розсіяна по всьому організму. Звідси випливає і заперечення безсмертя душі. З розкладанням тіла, згідно Епікура, розсіюється і душа, тому страх перед смертю необґрунтований: «Звикай думати, що смерть для нас — ніщо: адже все і хороше

і погана полягає у відсутті, а смерть є позбавлення відсуттв...
Таким чином, смерть не існує ні

для живих, ні для мертвих, так як для одних вона сама не

існує, а інші для неї самі не існують».

Еллінський період античної філософії включає період становлення грецької філософії (7-5 ст. До н. Е.) і класичний період давньогрецької філософії (4 ст. До н. е.).

Другий, елліністично-римський, період в історії античної філософії займає проміжок часу з 3 в. до н. е. по V ст. н. е. Він включає в себе період раннього еллінізму (3-1 ст. До н. Е.) і період пізнього еллінізму (1-5 ст. Н. Е.). Культура раннього еллінізму характеризувалася, на-самперед, індивідуалізмом. Головним предметом філософського дослідження стає суб'єктивний світ особистості.

Взаємодія зі східними культурами в рамках єдиної Римської імперії призвело філософські роздуми до приватного відходу від раціоналізму і звернення до містицизму.

Філософія пізнього елінізму, звільняючись від вільнотства раннього елінізму, пішла по шляху сакрального, тобто релігійного осягнення світу.

Неоплатонізм розвивається в 3-5 століттях н. е.; в останні століття існування Римської імперії. Він є останнім цільним філософським напрямком, що виникли в період античності.

Неоплатонізм формується в тій же самій соціальній обстановці, що і християнство.

Його засновником був Плотін (бл. 204 - бл. 270).

Основою всього існуючого є надчутливий, надприродний, надфазульний Божественний принцип. Від нього залежать усі форми буття.

Цей принцип Аполін оголошує абсолютним буттям і говорить про нього, що він непізнаваний. «Це буття є і залишається Богом, не існує поза ним, а є саме сама його тождество». Це єдино істинне буття збагнено лише шляхом проникнення в самий центр тистого споглядання і тистого мислення, що стає можливим лише при «відтофненні» думки — екстазі. Все інше, що існує в світі, є похідним від цього єдино істинного буття.

Стоїцизм. В кінці 4 ст. до н. е. в Апенії формується стоїцизм, який в елліністичному, а також в більш пізньому римському періоді стає одним з найпоширеніших філософських течій. Цього засновником був

Зенон з Кітію (336-265 фф. До н.е.).
Назва «стоїцизм» походить від
грецького слова «Στοα», що
означає «колоната», «портик».

Купив його для своїх учнів і
для себе Зенон.

Стоїки часто порівнювали
філософію з людським організмом.

Логіку вони вважали
скелетом, етику - м'язами, а
фізику - душою. Стоїки ха-
ракте-
ризували філософію як «вправу в
мудрості». Знаходячи філософії, її
основною частиною вони вважали
логіку. Вона вчить звертатися з
поняттями, утворювати судження і
умовиводи. Без неї не можна
зрозуміти ні фізику, ні етику,
яка є центральною частиною
стоїчної філософії. Основою піз-
нання, відповідно до їхніх поглядів,
виступає туттєве сприйняття, яке

Суспільство, за поданнями стоїків, виникає природним чином (а не шляхом конвенції, як у епікурейців).

Всі люди, незалежно від статі, соціального стану або етнічного походження, рівні найприроднішим чином. У цьому значною мірою проявляється і характерний для того часу космополітизм, пов'язаний з розширенням горизонтів античного світу. Стоїцизм знову оживає в період кризи Римської республіки і потім в період, що починається з розпаду Римської імперії. Основні представники — імператор Марк Аврелій, Епіктет і Луцій Анней Сенека..